

Er stond niemand op mij te wachten.

In films had ik weleens gezien dat er mensen met een kartonnen bordje, met de naam van de reiziger, bij de uitgang stonden. Die bordjes waren er, de gespannen blikken die uitkeken naar de gezichten van de vermoede reizigers ook, maar op geen ervan stond mijn naam en niemand leek naar mij uit te kijken. Mensen werden omhelsd en geholpen met hun bagage. Ik zocht in de drukte naar meneer Decker. Ik voelde nu pas hoe moe ik was.

‘Jij moet Quintin zijn.’

Een tikje op mijn linkerschouder deed mij me omdraaien. Twee blauwe ogen, achter een bril met vierkant montuur, bekeken mij van top tot teen. Een keurig verzorgde snor sloot naadloos aan bij het kortgeknipte haar dat in een strakke scheiding was gekamd. Ik stak mijn hand uit om me voor te stellen.

‘Kom, we gaan naar de auto.’

Mijn uitgestoken hand werd genegeerd en meneer Decker beende mij voorbij. Ik hobbelde zo snel ik kon achter hem aan. Om me heen zag ik koffers met wieltjes voortgetrokken worden en ik nam me voor om bij een volgende reis ook zo’n koffer te kopen.

‘Doorlopen, graag.’

Mijn koffer sloeg bij iedere stap tegen mijn been en vertraagde me enorm.

‘Quintin! Wat loop je te treuzelen, deze kant op.’

Ik voelde een hand in mijn nek, en de stevige greep van de vingers dwong mij naar de uitgang. Ik keek op en zag meneer Decker glimlachen. Althans, daar moest het voor doorgaan. Hij krulde zijn mondhoeken omhoog en zijn tanden kwamen tevoorschijn, vreemd genoeg lachten zijn ogen niet mee. Dat deed mij denken aan een hond bij mij in het dorp, een boxer genaamd Lola. Doorgaans een lief beest, maar af en toe kon ze vals uit de hoek komen en liet ze haar tanden zien.

‘Waarom lach je? We moeten naar de auto. Ik sta dubbel geparkeerd, er is totaal geen reden om te lachen.’

De schuifdeuren gingen open en de kou die in mijn gezicht sloeg voelde als duizend naalden die mijn longen doorboorden. Het skipak van Scapino maakte geen schijn van kans. Meneer Decker kreeg zijn zin, mijn lach verdween en ik wist niet hoe snel ik achter hem aan moest lopen. Bij de auto stond ik verbijsterd stil. Dit kon toch niet het vervoermiddel zijn waarmee de kinderen naar school of het sporten werden gebracht?

‘Stap in, het is koud.’

Daar was geen woord van gelogen, maar deze auto was wel gewend aan koude passagiers, het was een lijkwagen. Onderweg naar de laatste halte van mijn nieuwe leven kreeg ik een lift van de Dood. Het gitzwarte voertuig, een Cadillac Fleetwood, bleek door meneer Decker gekocht te zijn van een begrafenisonderneming die failliet was gegaan, een koopje dat hij blijkbaar niet had kunnen laten schieten. Ik mocht voorin zitten en keek over mijn schouder naar het interieur van de auto. Waar vroeger een persoon comfortabel languit van zijn laatste rit mocht genieten waren nu, tegenover elkaar, twee bankjes gemonteerd waar verschillende kinderstoeltjes op bevestigd waren. Daarvoor zat een grote achterbank voor de oudere kinderen. De gedachte dat mijn broer mij in deze auto zag zitten en mij keihard uit zou lachen zorgde ervoor dat ik moest grinniken, en dat werkte meneer Decker op de zenuwen.

‘In huize Decker doen we niet aan binnenpretjes, die zijn doorgaans zondig van aard.’

Ik beet op de binnenkant van mijn wang, die tijdens de reis al flink wat te verduren had gehad. Ik had opeens spijt dat ik geen afscheid van Dennis had genomen en nam me voor om hem te bellen.

Zoveel als ik had gesproken in het vliegtuig, zo stil was ik nu. Ik was doodmoe. Knikkebollend zat ik naast meneer Decker, die net zo reed als hij eruitzag: uitermate correct. Na ruim een uur reden we een woonwijk binnen, waar het ene huis nog groter en mooier leek dan het andere. De woning van de familie Decker viel uit de toon. Het huis was een stuk kleiner dan de andere huizen en slecht onderhouden. Het verfwerk was aan het afbladderen en de dakgoot van de garage hing er wat verloren bij. De oprit zat vol met gaten en meneer Decker leek zijn best te doen er geen een te missen.

‘Voor we naar binnen gaan... Ik heb uitvoerig met jullie dominee gesproken. Ik weet van je achtergrond en over alle ongein die je in de inrichting hebt uitgehaald. Hier doen we de dingen niet zoals in Nederland. We leven en gedragen ons naar de wil van God, overeenkomstig Zijn woord, zoals beschreven in het Bijbelboek Filippenzen 2 vers 13: “Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.”’

Ik staarde meneer Decker met open mond aan.

‘O, en dan nog iets, zodra we binnen zijn spreken we alleen nog maar Engels.’

Ik stapte uit, sleepte mijn koffer uit de auto en liep achter meneer Decker aan. Via de achterdeur kwamen we binnen in een smalle hal met een trap naar de kelder, en een deur naar de keuken.

‘Kinderen, jullie vader is thuis.’

Het leek alsof ik in een moderne versie van *Het kleine huis op de prairie* was beland. De kinderen van meneer Decker vlogen hem om de hals en gluurden onder zijn armen naar de indringer die als een reuzenzuurstok in de deuropening stond. Ik stak schaapachtig mijn arm op.

‘Hoi, ik ben Quintin.’

Het viel stil, de kinderen keken naar hun vader, die, op zijn beurt, mij hoofdschuddend aankeek. Ik had geen idee wat ik fout had gedaan en voelde het zweet over mijn rug lopen.

‘Zacharias, laat Quintin zien hoe wij ons op een correcte manier voorstellen.’

De oudste zoon was een kopie van zijn vader, minus de snor. Hij liet mij zijn tanden zien en ook bij hem lachten de ogen niet mee. Met uitgestoken hand stapte hij naar voren.

‘Mijn naam is Zacharias, aangenaam kennis te maken.’

Nu was ik degene die stilviel, ik dacht in eerste instantie dat het een grapje was, maar toen ieder kind zich op exact dezelfde manier voorstelde, kreeg ik door dat er in huize Decker veel waarde werd gehecht aan strenge beleefdheidsvormen. De driejarige Ruth was van een ander slag. Tijdens het voorstelrondje van haar broers en zussen stond ze verveeld met de punt van het gebloemde tafelkleed te spelen. Steeds weer trok ze aan de katoenen stof, waarna Esther, het oudste kind van de familie, haar corrigeerde en het tafellinnen weer rechtrok. Toen het Ruths beurt was, ging ze zwijgend voor me staan en bekeek me van top tot teen. Ik keek terug. Ze had een kop vol krullen die net zo moeizaam onder controle bleken te houden als haar gedrag.

De donkerblonde lokken voor haar ogen veegde ze ongeduldig weg, ze lachte en haar ogen lachten mee.

‘Ruth!’

Ze schreeuwde haar naam, greep mijn hand en zwenfelde die enthousiast heen en weer.

Ik maakte een kleine buiging, waarna ze giechelend van haar ene been op het andere hupte. Er ontstond wat onrust bij de andere kinderen die zich geen raad wisten met deze ongecontroleerde toestand.

Zacharias en Esther keken naar meneer Decker, die zijn ogen op mij gericht had. Voor de kleine Ruth hét moment om het tafelkleed in een vloeiende beweging van de tafel te rukken en over haar hoofd te draperen.

‘Tent!’

Zo kort en bondig als ze was in haar taalgebruik, zo fanatiek was ze in haar bewegingen. Ze rende als een gebloemd spookje door de keuken en kegelde de tweeling omver, die direct begon te brullen. Esther zette haar voet op de voorbijglijdende stof waardoor Ruth achterover werd getrokken. Om haar val te breken strekte ze haar handjes uit en greep het eerste wat ze tegenkwam stevig vast. Dat bleek de openstaande besteklade te zijn.

Ruths gewicht was voldoende om het laatje met bestek en al uit de rails te trekken. De vorken en messen vlogen door de lucht en het was een wonder dat niemand geraakt

werd. De tweeling begon van schrik nog harder te huilen, Zacharias dook op zijn knieën en begon gehaast alles op te ruimen, terwijl Esther een poging deed om de tweeling te troosten. Ruth stond haar zelfgecreëerde chaos te bewonderen. Ze wees naar het bestek en klapte in haar handjes. 'Hoera!'

Ik beet ondertussen mijn wang aan gruzelementen. Aan de ogen van meneer Decker zag ik dat lachen een bijzonder slecht idee zou zijn.